

може да бѣде источникъ на сичкитѣ добродѣтели, побудителна причина къмъ великы подвигы. То е необходимо условіе за най-благородныѣ наслажденія на ума и сърцето. — Едно малко отдѣленіе отъ войницы, увѣрено въ искусството на своя пѣлководецъ, може да направи чудеса: 135 жылады Македонцы вървятъ подиръ Александра да преземѣтъ цѣль свѣтъ; Лакедемонъ, чрезъ довѣренността си у Ликурга става най-мѣдра областъ; единъ оракулъ обрича на Римляныѣ много владѣнія, и тѣ ги придобивать; Колумбъ самичкѣ упрямо вървалъ, че има други, новѣ святѣ — и, на негова глѣсъ, новата земя излезѣ отъ бездныѣ на океана. »

6) *Наведеніето* е силлогизмъ, съ който отъ частны факты са извлича едно общо заключеніе. — Наведеніето са различава отъ примѣра въ туй, че въ примѣра фактытъ слѣдуютъ, а въ наведеніето тѣ му предстоѣтъ.

7) *Личныйтъ аргументъ* служи за собствено оръжіе на противника да са побѣди; въ него той са побърква и пада, отъ самыѣ си идеи, отъ самыѣ си думы. Тѣй *Лигарій*, като билъ обвиненъ отъ *Тиберона*, че са е былъ срѣщу *Цезаря* въ Африка, *Цицеронъ*, неговътъ бранителъ употребилъ срѣщу обвинителя този страшенъ и личенъ аргументъ, като казалъ :

« И кой е този, който отдава на Лигарія едно престѣпленіе? той е единъ человекъ, който иска да бѣде самичакъ въ Африка; единъ человекъ който са оплаква че былъ са отбѣснѣлъ отъ Лигарія, человекъ, когото видѣли обрѣженъ срѣщу самага Цезаря; О Тибероне! какво правеше голата ти сабыя въ Фарсаль! Кой търбухъ, кои гърди търсѣше твойтъ мечъ тогазъ? Отъ дѣ ти идеше този жаръ, този куражъ? Тѣзи очи, тѣзи ръцѣ какво дѣрѣтъ? Кѣкво желаешъ? Какво искашъ? . . . »

На тѣзи думы Цезаръ растреперанъ, истърва книгытъ,